

derefter personlig indtale den; saa er de jo baade formelt og reelt Part i Sagen.

Skjøndt det strængt taget ligger udenfor Spørgsmaalet, finder jeg dog Anledning til sluttelig at gjøre opmærksom paa, at til Trods for at *Forligsloven* af 1795, som ovenfor oplyst, siger, at den, der paa Grund af lovligt Forfald ikke selv kan møde, maa »sende en god Mand i sit Sted«, er det fast antaget i Retsbrugen i alt Fald ved de københavnske Forligskommissioner, at Kvinder kan give Møde for Andre ved Forligskommissionerne selv om de ikke staar i mindste nærmere Forhold til dem. Her er et Punkt, hvor enhver Sagfører, der nærer Interesse for Sagen, kan gjøre meget til at aabne Kvinder en god Bifortjeneste.

Svend Høgsbro.

Skal vore sønner lære at sy?

Over dette spørgsmål kom jeg til at anstille nogle betragtninger ved læsningen af en artikel af Alfred Ipsen, som stod i »Morgenbladet« for 29de september 1885. Artiklen beskrev i rosende udtryk »det kongelige opfostringshus« på Kalkbrænderivejen. Jeg læste med glæde den livlige beskrivelse og fornøjede mig over den gode opfostring, de 100 drenge fik. Særlig glædede jeg mig, da jeg mod slutningen læste følgende sætning:

Der undervises paa opfostringshuset i de almindelige skolefag, derunder indbefattet gymnastik, sang og dans, samt i tysk; men desuden undervises børnene i håndgjerning, idet der i bygningens kvistetage er indrettet en skræderstue, hvor de under en skrædermesters vejledning syr deres egne Klæder (dog ikke søndags- og højtidsdragterne) og foretager nødvendige reparationer.

Jeg har så tit ærgret mig over den store mangel ved drengenes opdragelse, at de ikke, som pigerne, lærer at holde sit eget tøj i orden, og at dette mod sædvane fandt sted på denne anstalt, forekom mig et glædeligt tegn på, at et fornuft-